

כדי לקיים מישטר כזה, יש צורך באוייבים. כשאין אוייבים, צריכים להמציא אותם. כך המציא רוזולט את האוייב הספרדי. כיום מדבר רוזולט רגן על "האימפריה המרושעת", היא ברית המועצות — אף שכרית המועצות אינה אלא מעצמה ממדרגה שניה. המיתוס של השטן הסובייטי איפשר את הקמתה של כלכלת-מילחמה מת-מרת. שליש מהכנסות הממשלה האמריקאית משמש למימון מה שנקרא, בלשון סגנינוור, "ביטחון". כבר ב־1960 אמר אלברט איינשטיין: "לאנשים המחויקים בשילטון האמיתי בארץ זו אין כל כוונה לסיים את המלחמה הקרה." כיום ארצות הברית היא "אומה חמושה מכפירגל עד קורקור, העויינת לכל".

עכשיו עלולה ארצות-הברית ליהרס במלחמה גרעינית. אך סכנה חמורה יותר היא

המלחמה.
גם אצלנו, כמו בכל מדינה בעולם, המדיניות החיצונית והמישטר הפנימי הם שני הצדדים של אותו המטבע. המשך מצב-המלחמה חיוני לקיום המעמד העליון הישראלי, המקיף את ראשי המערכת הפוליטית-הכלכלית-הצבאית. בעזרת המלחמה תומסים בני המעמד הזה את קופת-המדינה, ומעבירי רים את כספי הציבור לכיסיהם. הייצור המלחמתי והייצוא המלחמתי הם כי יום מוקרי המשק הישראלי.

האימפריה האמריקאית היתה גדולה ועשירה, ולכן החזיקה מעמד במשך 75 שנים. המיני-אימפריה שלנו, שקמה ב־1967, מתמוטטת לפני שחלפו 20 שנה. המדינה אינה מסוגלת עוד להעניק ל־בניה חינוך מינימאלי, מערכת-בריאות

רוזולט: נבוליאון חדש

ההתמוטטות הכלכלית של ארצות-הברית בגלל ביובוז חלק בה גדול של משאביה על הצבא.

הפנטאגון הוא כמו חור שחור בחלל. מה שנכנס לשם, אובד לנצח. שום נכסים חדשים אינם נוצרים. והתוצאות: ערים שאי-אפשר לחיות במרכזיהן, שיעור-פשע שהוא הגבוה ביותר בעולם המערבי, מערכת-חינוך ציבורית שפשטה את הרגל...

שחי מיפלגות

מניוח

עד כאן ויראל. מכל הבחינות האלה, יש דמיון מרהים בין ארצות-הברית הגדולה וישראל הקטנה. מי בחינה מסויימת, ישראל היא דגם מוקטן, משהו כמו מהירות-כיס, של האימפריה האמריקאית.

ישראל כורעת תחת חוב לאומי כי ביר, העולה (יחסית) אף על החוב העצום של ארצות-הברית. היא מקרישה ל"ביטחון" יותר ממחצית התקציב ה־ממשלתי (מלבד הסכום המוקדש לתשת"ל לום חובות וריבית). חלק ה"ביטחון" בתוצר הלאומי הגולמי של ישראל ער לה בהרבה אף על חלקו בתוצר הלאומי האמריקאי.

לפי המיתוס הישראלי, המציאות כופה את המלחמה המתמדת על המדינה. אך אפשר לטעון (וגם להוכיח) כי ההיפך נכון: המדינה כופה את המלחמה על המציאות.

הציווי של "ארייזשאל" ה"שלמה" דומה ל"יעוד הטבעי" של ארצות-הברית. האמריקאים כבשו את טכסאס ו־

שיא האימפריה: הקרב הימי של מידווי במלחמת-העולם השנייה

אפשר להשמיע גם לגבי האינדיאנים, אמר. כפי שאמר מנחם בגין: "אם אין לנו זכות לשבת בחברון, אין לנו גם זכות לשבת ביפו."

רוזולט, אגב, זכה בפרסי נובל בשלום — כמו מנחם בגין.

אחד מגדולי המצביאים של ארצות-הברית, יוליסס גראנט (מנצח מלחמת האזרחים, שעלה לכס הנשיאות), השיחף קצין צעיר במלחמה במכסיקו

הדולר ניצח וממשיך לנצח, כתוב ויראל. אפשר להחליף את הצלב במגן-דוד, והנה המצוי אות הישראלית.

גולגולת ועצמות

קמת האימפריה האמריקאית לא התגשמה בלי ביקורת. היו כי ארצות-הברית אנשי-מעשה ואנשי-רוח שניבאו שחורות מלכתחילה.

הכיוונים. ואין זה מיקרה שאיש כמו משה ארנס, ראש-השדולה של התעשייה האווירית, הוא בעל עמדת-מפתח בממשלה. בבית-הלבן של רגן שולטים סוחריה-הנשק בגלוי.

כדי לסחור בנשק יש צורך באויב דמוי-שטן. התיאור של ויראל דומה לתיאור שכתב, לפני דור, ג'ורג' אורוול, בספרו 1984. שם תיאר שתי מעצמות-יעל, המקיימות מלחמה דמיונית בחזית רמיונית, כשהמטרה האמיתית

תית היא לאפשר לשליטה של אחת משתי המדינות לכפות על נתיניהם מישטר של עבדות בעזרת שטיי-פתימוח פטרויטית מתמדת.

בזעיר-אנפין, ובמיימדים מרחביים, זה נכון גם לגבי שטיפת-המוח היומית הקיימת בישראל. אנחנו רוצים בשלום. ידנו מושטת. האוייב מסרב. האוייב זומם לכלותנו. לעולם לא יהיה שלום. צריכים להרוג את החגורה. אל תגעו בתקציב-הביטחון.

גם באמריקה וגם בישראל משתלבת הדת יפה במערכת זי. "השילוב של הצלב וסמלי

הסוכר האמריקאי גוד ויראל אמר בהרצאה מרעישה: האימפריה האמריקאית מתה. העתיד שייך ליפאן. יש לדבריו השלכות רבות על מהותה וגורלה של ישראל, ועל הקשרים שבין ישראל וארצות-הברית

לכבוש קליפורניה. הוא רשם ביומונו, במלחמה הזאת הלכה הרפובליקה בדרך הרעה של הממלכות האירופיות, המתעלמות מן הצדק בשאיפתן לרכישת שטחים. המרד של מדינות-הדרום (במלחמת-האזרחים) היה תוצאה של המלחמה המכסיקאית. ארצות-הברית, כמו בני-אדם, נענשות על חטאי-הן. העונש שלנו בא בצורת מלחמה עקובה-זרם ויקרה מאיז כמורה. הוא התכוון למלחמת-האזרחים הנוראה. אולם קולות אלה היו ונשארו מעטים. ויראל אינו חוסך את שבת (המשך בעמוד 14)

נקודת-המיפנה ההיסטורית: היפאנים גביסים את הרוסים ב־1905